



NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1102

27.04.2024 (135)

Michael Kühnen

Antroji revoliucija I tomas: Tikėjimas ir kova

15 dalis

PASAULIS PILNAS PRIEŠŲ

Nacionalsocialistų judėjimas kovoja su daugybe priešų: Liberalusis kapitalizmas, marksizmas ir reakcija. Prieš materializmą, sionizmą ir rasinio karo pavojų. Keturi dideli tarpiniai tikslai, mūsų revoliucijos etapai, skiria mus nuo pergalės.

Pirmasis tikslas, kaip minėta anksčiau, yra nacių draudimo panaikinimas. Jau paaiškinau, kodėl Vokietijos laisvės judėjimas mano, kad nacionalsocialistinei Vokietijos darbininkų partijai būtina ne tik veikti pogrindyje, bet ir vėl laisvai ir atvirai reikštis. Mums priešinasi visos šioje šalyje įsitvirtinusios politinės jėgos - nuo DKP iki NPD, nuo kapitalo iki susivienijusių profesinių sąjungų, tačiau tai neturėtų mūsų gąsdinti:

Būtent nuoseklus visų šių sistemą palaikančių ar pripažįstančių jėgų atmetimas užtikrina mums masinę bazę tuo metu, kai sistema susilpnėja ir žmonės tampa nepatenkinti. Kitų priešiškus taip pat įgyja mums paramą tų, kurie dėl kokių nors priežasčių jaučia ir nori pašalinti sistemos tuštumą, nepajėgumą, beprasmiškumą, nuobodulį ir veidmainystę. Turime būti radikalus esamo paneigimas, esminė alternatyva, tada įtikinsime jaunimą ir formuosime ateitį.

Antrasis tikslas - sukurti Didįjį Vokietijos reichą laisvoje tautų Europoje. Didysis Vokietijos reichas - tai reiškia trijų dalinių valstybių - VFR, VDR ir VFR Austrijos, kurios dešimtmečiais vis labiau įsitvirtino ir savo piliečiams bandė įteigti separatistinę valstybę ir nacionalinius jausmus, - pabaigą. Didysis Vokietijos reichas reiškia, kad Lenkija ir ČSSR (taip pat Sovietų Sąjunga) turės grąžinti Vokietijos rytines teritorijas.

Net jei Vokietijos laisvės judėjimas, prisiimdamas šių regionų kultūrinę ir etninę autonomiją, atsisakytų Pietų Tirolio, Elzaso-Lotaringijos, Eupeno-Malmedžio ir Šiaurės Šlezvigo restitucijos, mes visada turime tikėtis Vakarų Europos demokratiškos vyriausybės, kurios vis dar turi nemažai Vokietijoje dislokuotų okupacinių pajėgų, priešiško - visa tai kartu sudėjus sudaro įspūdingą mūsų priešininkų fronto vaizdą.

Tačiau mūsų pusėje yra Europos laisvės judėjimai, Europos nacionalsocialistai, nacionalsocialistai ir fašistai jau seniai yra susivieniję. Laikydami Europos Waffen-SS tradicijas, jie petys į petį stoja prieš bendrą priešą. Ypač šilta draugystė mus, vokiečius, sieja su flamandų, valonų ir anglų bendražygiais, tačiau mes taip pat palaikome ryšius su visais kitais žemyno laisvės judėjimais.

Be teisėtų tautų laisvės judėjimų, kurie kasmet susitinka Diksmuide, Flandrijoje, be kitų vietų, WUNS įkūrė Vakarų Europos skyrių, kuriam šiuo metu vadovauja Danijos nacionalsocialistų lyderis. Be to, yra bendražygių iš Rytų Europos tremties judėjimų, kai kurie iš jų kartu su mumis kovojo pasauliniame kare. Bičiuliai iš Europos, o iš tiesų viso baltojo pasaulio bičiuliai, remia Vokietijos kovą už laisvę ir jos nacionalinius reikalavimus - suvokdami Didžiosios Vokietijos svarbą formuojant vieningą Europą.

Tačiau istorinė logika taip pat yra mūsų pusėje. Kaip matome iš Azijos ir Afrikos tautų pavyzdžių, nacionalizmas yra lemiamas mūsų laikų jėga. Natūralu, kad tauta priklauso vienybei ir sudaro vieningą valstybę - kaip kitaip ji galėtų išreikšti savo valią, jei ne valstybinės bendruomenės forma?

Mes, vokiečiai, turime ne mažesnę teisę į laisvę ir tėvynę nei, pavyzdžiui, palestiniečiai. Jungtinių Tautų deklaracijos dėl Palestinos problemos taikomos ne tik Palestinos išsivadavimo organizacijai, bet mutatis mutandis ir Vokietijos laisvės judėjimui. Žinoma, savanoriškai šios teisės į vieningą ir laisvą tautinę valstybę mums nesuteiksime, tačiau Vokietijos priešai, neigdami tai, kas savaimė suprantama suteikiama kiekvienai negrų genčiai, stato save į blogąją pusę. Visai nesunku sudaryti bendrą nacionalizmo frontą su pabudusiomis Azijos ir Arabijos tautomis prieš supuvusio buržuazinio Vakarų pasaulio internacionalizmą ir nacionalinę Rytų tautų priespaudą! Turime draugų pasaulyje ir Europoje: **kartu mes nugalėsime.**

Trečiasis mūsų tikslas - galutinai išspręsti žydų klausimą. Šį terminą vartoju sąmoningai, nes pokario laikotarpiu jis tapo tabu. Būtent demokratinio, bolševikinio aljanso žiaurumo propaganda suteikė šiam terminui genocido interpretaciją Trečiojo reicho žydų politikoje. Tačiau ką jis reiškė:

Sionizmo (organizuotos pasaulio žydų valdžios) sunaikinimas! Tai išlieka mūsų tikslas. Tai darydami neišvengiamai užsitrauksime sionistų priešišumą, nes jie bent jau tam tikru mastu disponuoja supervalstybių JAV ir SSRS galia ir masoniškų slaptųjų organizacijų įtaka. Nors sionizmas yra didžiausias ir pavojingiausias mūsų priešas - priešas, kuris du kartus įstūmė pasaulį į karą prieš Vokietiją ir abu kartus laimėjo, - mes neturime pasimesti panikoje, persekiojimo iliuzijoje, kaip mėgsta daryti dalis sektantų Ludendorfo judėjimo, visur įžvelgiančio žydų kvapą.

Sionizmo galia yra be galo didelė, nei įtaria vidutinis pilietis - apie tai rašiau ankstesniame skyriuje, - tačiau ji yra mažesnė, nei baiminasi kai kurie bendražygiai, kurie šiuo argumentu aiškina tik savo nesėkmę ir neveiklumą. Yra tik nedidelis skaičius iniciatorių, kurie stumia didįjį Siono išminčių planą. Paskutinis "išrinktasis", kuris, kiek mums žinoma, dar pats ėjo viešas pareigas, užuot prieš save pasistatęs šiaudinę marionetę, kaip įprasta šiandien, Veimaro užsienio reikalų ministras Rathenau, kalbėjo apie tris šimtus vyrų, kurie valdo pasaulį ir kurių kiekvienas pažįsta visus. Šis nedidelis skaičius jiems yra esminis privalumas:

Jie gali veikti labai greitai ir veiksmingai, tačiau išlieka visiškai anonimiški, negali būti demaskuoti ir jiems nereikia bijoti išdavystės. Tačiau tai turi ir trūkumų:

Jų tikrasis, tiesioginis fizinis smurtas ir galia yra nedideli. Jei sunaikinsime jų įrankius - slaptąsias draugijas - ir taip sunaikinsime jų valstybinių, ekonominių ir žurnalistinių priemonių kontrolę priimančiose tautose, galėsime su jais veiksmingai kovoti. Tačiau iki šiol "Siono išminčiai" visada sugebėdavo susidoroti su regioninėmis nesėkmėmis, kaip, pavyzdžiui, Europoje XX a. trečiajame ir ketvirtajame dešimtmetyje, dėl savo galios kituose pasaulio regionuose. **Todėl kova su sionizmu turi vykti visame pasaulyje!**

Čia Vokietijos laisvės judėjimas įsilieja į pasaulinį frontą:

Žydai niekur nėra labai populiarūs, Jungtinės Tautos iškilmingai uždraudė sionizmą ir net sionistų tvirtovėje JAV kyla pasipriešinimo jėgos. Ten veikia ne tik Amerikos naciai ar Ku Klux Klanas, sionistinei vergovei priešinasi daugybė - patriotinių ir rasiškai sąmoningų - organizacijų ir net gerbiami politikai, pramonininkai ir žurnalistai.

Atrodo, kad Azijoje visiškai nėra sionistų įtakos, išskyrus požiūrį į tarptautinį verslo ir finansų pasaulį. O Afrikoje po ilgų gana stiprios sionistų įtakos metų arabų

tautos sugebėjo ją išstumti. Rusijoje taip pat vis labiau sujuda antisizionizmo jėgos. Ypač rusų tauta didele dalimi yra nusiteikusi antižydiškai, o jos išdidumas priešinasi būti tik sionizmo įrankiu. Net KPDSU turi į tai atsižvelgti vykdydama išoriškai antisizionistinę politiką, kuri vis dėlto neturėtų nieko apgautinėti:

Po nacionalkomunisto Stalino, kuris nekentė žydų ir kadaise sužlugdė sionistų planus, nugalėjęs Trockį, nužudymo sionistų sluoksniai neabejotinai atgavo įtaką sovietų valdžiai. Žinome, kad ši kova nebuvo nuspręsta partijos, valstybės ir karinio aparato viduje.

Nacionalsocialistinė opozicija Rusijoje, kuri yra labai gerai organizuota ir kurios perėjimai į organizuotą stalinistinę frakciją, kuria ji prisidengia, yra sklandūs, daro tam tikrą įtaką žmonėms ir valstybei, tačiau dar niekas nepasikeitė tame, kad Sovietų Sąjunga yra sionizmo įrankis.

Mes negalime padėti Rusijos žmonėms šioje antisizionistinėje kovoje ir tik miglotai matome fronto eigą. Tačiau tik oficiali Stalino rehabilitacija reikštų sionistų valdžios SSRS pabaigą. Tačiau rusų tautoje vieną dieną rasime tokį pat patikimą sąjungininką kovoje su sionistų sąmokslu, kaip ir arabų tautoje.

Ketvirtasis tikslas - sukurti arijų tautų bendriją. Atrodo, kad mūsų rasinės kovos samprata ir perspėjimai dėl rasinio karo, kuriame arijams gresia pralaimėjimas, daro mus, negrus ir azijiečius, priešais, todėl politinių draugų perspėjimai dėl fronto prieš spalvotąsias tautas gali būti tik pateisinami.

Tačiau nereikėtų pamiršti, kad šie tikslai įgyvendinami ne tik logine, bet ir laiko tvarka. Politikoje visuomet reikia parodyti žmonėms tik vieną priešininką, sutelkti propagandą tik į vieną klausimą, nukreipti milžinišką 80 milijonų žmonių energiją tik į vieną tikslą. Tik tautos lyderiai, kovotojų ir tikinčiųjų elitas, žino galutinį judėjimo tikslą. Bus sudaromos sąjungos, ir tai nėra, kaip mus kaltina, kad mes provokuojame rasinę kovą.

Rasinė kova yra faktas bet kuriuo metu ir bet kokioje sistemoje! Vienintelis klausimas - ar norime laimėti, ar pralaimėti. Kad ir kaip paradoksaliai tai skambėtų :

Kaip nacionalsocializmas, kaip vienintelė jėga, dėl aiškaus tikrovės suvokimo gali įveikti marksizmą į žmones orientuotu socializmu, kaip nacionalsocializmas, būtent kaip nacionalistinis judėjimas, nes gerbia kitų nacionalinius jausmus lygiai taip pat, kaip ir tikisi priešingai, nes gali suvienyti Europos žemyną, taip ir mūsų judėjimas, taip pat geriau nei kiti, sugebės užkirsti kelią gresiančiam rasiniam karui!

Ypač mes, vokiečiai, turime daug draugų spalvotajame pasaulyje, nuo kurių mūsų

neskiria joks interesų konfliktas. Mūsų priemonės prieš svetimšalių infiltracijos grėsmę negali įžeisti rasiškai sąmoningų azijiečių labiau nei nacionalistiškai nusi-teikusių persų, turkų ar arabų, su kuriais mus sieja sena istorinė draugystė. Savo ruožtu šios išdidžios tautos ir rasės taip pat nenorėtų tokio susimaišymo. Gera draugystės tradicija mus visų pirma sieja su arabų tauta, kurios dvasinis lyderis - miręs Jeruzalės didysis muftijus Huseinas - buvo didelis mūsų tautos draugas ir Reicho sąjungininkas pasaulinio karo metais, taip pat su Japonija, Turkija ir Iranu, ilgamete arijų tėvyne. Protas diktuoja, kad sudarytume sąjungą su stipriausia galia, kurioje nedominoja sionizmas, - Kinijos Liaudies Respublika.

Rasizmas nereiškia, kad reikia piešti iškreiptą nežmogaus paveikslą. Rasizmas reiškia:

Siekiant išvengti maišymosi viduje ir užtikrinti savo rasės išlikimą išorėje, amžinoje gamtos ir istorijos kovoje. Abipusė pagarba įmanoma tik tada, kai visos rasės ir tautos tai vienodai pripažįsta. Ypač senovės kultūros Azijos tautos tai puikiai žino, bet ir pabudusios tautos tai jaučia savo nacionalistinėje agitacijoje. Arijų tautų bendruomenė galės sudaryti sąjungą su kitomis tautomis ir rasėmis, panašiai kaip kadaise Didžioji vokiečių imperija, kuri veikė kaip istorinė sąjunga tarp Japonijos suvienytos Azijos ir Naujosios tvarkos Europoje. Senoji Vokietijos ir Japonijos sąjunga - Berlyno ir Tokijo ašis - gali būti ateities pasaulio tvarkos rasiniu pagrindu modelis.

Bet kuriuo atveju mes, nacionalsocialistai, esame artimesni jaunoms, pabudusioms tautoms nei dekadentiškoms plutokratijoms ir bolševikinėms vergovinėms valstybėms. Tai bus ilga kova, ir visai gali būti, kad mūsų karta pergalės nesulauks. Todėl mūsų kovotojų neveda godumas valstybės valdžios maniežams. Mūsų judėjimas gyvena iš meilės žmonėms ir ištikimybės idėjai.

Niekas negali tikėtis, kad praėjus keliems dešimtmečiams po visiško pralaimėjimo, nauja pergalė bus visai šalia. Kas yra dešimtmečiai istorijos akyse! Ji skaičiuoja amžiais, o ne metais. Mūsų kartos - 1950-65 m. kohortos, kuri šiandien vyrauja judėjime - užduotis buvo perimti tradiciją ir tęsti ją toliau.

Saulės ratas simbolizuoja amžinai pergalingą saulės pasirodymą po tamsios nakties, šviesos pergalę prieš tamsą. Saulė neužgeso! Kartais atrodo, kad tai stebuklas, o juk patiriame tik neišvengiamą gamtos dėsnių pergalę prieš meno pasaulį. Ir jei mūsų jauniems kovotojams pavyko tik vienas dalykas - išlaikyti saulės vaizdinį gyvą žmonių širdyse, - vadinasi, pasiekėme viską. Tegul tik vėlesnės kartos skina pergalę, mes pasiekėme kai ką didingesnio: **mes pasipriešinome nakčiai!**

Jaunuosius mūsų judėjimo kovotojus kamuoja du rūpesčiai:

Didelė priešų galia ir, atrodytų, nedidelis bendrašygių skaičius. Aš jums sakau:
"Gerai, kad mūsų nedaug!"

Mes formuojame elitą, mūsų judėjimas augina kovotojų kartą, kuriai nebus nieko neįmanomo. Priespauda ir persekiojimas formuoja ateities revoliucionierius. Pas mus kelią ras tik tie bendrašygiai, kurie nežino baimės dėl savo buržuazinės egzistencijos, kurie yra pasiryžę paaukoti viską, jei reikės.

